

L'ENTREVISTA

Alexandra Panayotou
ATLETA

PLAÇA MAJOR

“Ara descobreixo valors de la vida que desconeixia”

LLUÍS SIMON

Diuen que fer esport és sa. No es passa de mida vostè?

És una cosa que no recomano a tothom, lògicament. Hi ha suposats experts que asseguruen que fer aquestes bogeries, com en diuen ells, no és bo. A aquesta gent els diré una cosa: després de tres anys de desafiaments extrems estic en el millor estat físic de la meua vida i mai he hagut d'abandonar. En el futur ja veurem què passarà, però ara estic més bé que molts atletes molt més joves.

M'ho recomana, doncs?

No ho recomano a tothom lògicament. Cada persona s'ha de conèixer. Nosaltres mateixos som els únics que podem saber com estem i com ens sentim. Sóc la meua pròpia entrenadora i tinc un termòmetre que em diu com estic. Poden dir que estic boja però per mi aquesta és una manera de viure bé, que és el que m'agrada.

El meu cervell sedentari no és capaç de processar això de viure bé i córrer 2.000 quilòmetres en dues setmanes.

Es pot fer. Escolto molt bé el meu cos. En realitat no faig grans sacrificis perquè quan m'estic entrenant si veig que estic cansada o estressada ho deixo durant uns dies. Aquesta és la fórmula que m'ha permès millorar l'estat físic cada any. També he pogut compaginar la disciplina dels entrenaments i la meua vida personal gràcies a la meua parella, que em dona suport i participa en tots els desafiaments.

És cert que va córrer contra un cavall?

Sí, de fet és la cosa més divertida que he fet mai. Era un recorregut curt, curt pel que faig normalment (123 quilòmetres). Va ser un desafiament preciós. El paisatge era meravellós i es va fer com un acte més del mil·lenari de l'abat Oliba, una cosa important per a Catalunya.

Li proposen coses més estranyes?

Córrer lent en llargues distàncies és una cosa que l'home ha fet des dels orígens, abans que es fes cap més esport. Ho feia per caçar. No és una cosa que hauria de sonar estranya. Normalment em dissenyo personalment tots els desafiaments.

Què pensa mentre corre?

És la part més dura. Medito sobre les coses que donen sentit a la meua vida. Quan corro per una causa solidària, com faré en l'Ultra Pyrene, penso en aquells que no ho tenen tan fàcil com jo per disfrutar de l'esport i de la vida.

Panayotou, a punt per a un nou repte ■

Els desafiaments

Alexandra Panayotou va néixer a Irlanda i va estar a punt de ser olímpica per Grècia. Des del 2003 viu a Catalunya i ara es mira l'esport d'una altra manera, com una eina de superació. La setmana vinent comença un repte inaudit, fer 1.000 quilòmetres pels Pirineus des de Sant Sebastià fins a Girona en dotze etapes. Correrà 80 km cada dia per camins de muntanya. Ja fa tres anys que repeteix desafiaments extrems.

Va estudiar filosofia, això l'ha ajudat a la llarga?

M'ha servit per fer-me més forta, per superar obstacles que m'he anat trobant. Cada desafiament em porta nous obstacles que haig de superar. El que vaig aprendre mentre estudiava m'ajuda cada vegada que haig d'afrontar un desafiament i els desafiaments, al mateix temps, m'ajuden a aprendre coses noves. El meu perfil psicològic es pot dir que va canviant. En tres anys he descobert valors de la vida mateix que no coneixia. Tot això ho explicaré en un llibre sobre l'experiència que va significar córrer els 2.010 quilòmetres el mes de juliol passat.

Tinc entès que de menuda això de l'atletisme no li feia el pes.

Ho vaig deixar per anar a estudiar a Suïssa, però estudiar tampoc m'agradava. Jo volia ser actriu, escriure i aquestes coses; no estava preparada per estudiar però un cop ho vaig fer tot va canviar.

Com és?

Un cop allà vaig trobar-me un professor que va canviar el sentit de la meua vida. De cop vaig descobrir que tenia un cervell i el podia fer servir per a alguna cosa.

Croades injustes

Xavier Ginesta

Recórrer lleis catalanes davant del Tribunal Constitucional s'està convertint en un esport nacional, dels qui creuen en la nació espanyola, és clar. No n'hem tingut prou amb la sentència contra l'Estatut? Doncs no; sembla que la llei d'acollida també presenta dubtes sobre la seva constitucionalitat i per tant, la Defensora del Pueblo —la que teòricament ha de defensar-nos a tots, la que diu conèixer perfectament la realitat nacional catalana perquè hi ha viscut força anys, la que també està en funcions— pretén obrir un nou front recurrent parts d'aquesta llei davant l'Alt Tribunal. Potser són pocs els aspectes sobre els quals Ma-

El debat sobre la qüestió lingüística a Catalunya es tenyeix de dramatisme quan algú intenta convertir la lluita per la igualtat català-castellà en una croada nacional

ria Luisa Cava planteja els seus dubtes, però el cert és que són parts molt sensibles, les referents a la llengua d'integració: el català.

Els qui han interposat el recurs parlen de monolingüisme. La llei en cap cas no planteja una discriminació total de la llengua castellana (article 9.5). Però s'ha de comprendre que si no es garanteix per llei la protecció d'un dels trets diferencials de la cultura de casa nostra, el català, la tendència seria totalment la contrària: la força de l'Estat sempre serà major a la de les institucions catalanes a l'hora de possibilitar l'ensenyament d'una llengua vehicular i, per tant, si des del Parlament no es fa una discriminació positiva sobre el català, ben segur que la majoria de nous nadius no veurien la necessitat d'aprendre'l. Aquí, començaria la fi, perquè per a molts se'n perdria la utilitat.

Per molt que el català tingui més parlants que d'altres llengües oficials a la Unió Europea (uns nou milions, entre els qui la tenen com a llengua materna i els qui com a segona llengua) té l'handicap que no disposa dels mecanismes d'un estat per protegir la seva salut. I, per tant, el debat sobre la qüestió lingüística a Catalunya es tenyeix de dramatisme quan algú, aliè al coneixement del que està passant a la base social —on el castellà domina a les aules, a les places o als cafès de moltes barriades—, intenta convertir la lluita per la igualtat català-castellà en una croada nacional.